

partiet prøver at sabotere det fornuftige samarbejde, vi har med dansk landbrug og alle andre interessenter. Det er et godt eksempel og et yderligere eksempel på, at Venstre og De Konservative ingenting vil. Forrige uge havde vi et andet eksempel. Da havde vi forhandlet os til enighed med landbruget om noget så elementært som autorisationskrav til dem, der skal vejlede ejere af gamle gyllebeholdere, så de kan være sikre på, at deres gyllebeholdere ikke revner, og at de ikke selv sidder tilbage med ansvaret. Vi var enige med landbruget, men også her sagde Venstre og De Konservative nej.

Jeg er sikker på, at om jeg så kom med et forslag om støtte til udbredelsen af kendskabet til Det Nye Testamente, ville de to partier sige nej; det er jeg overbevist om. Jeg var villig til at vove det ene øje, jeg sendte forhandlingsresultatet over i udvalget og sagde: O.k., med den enighed, vi har opnået mellem naturmyndighederne, alle de implicerede organisationer og dansk landbrug, skulle det vel nok kunne lykkes at få Venstre og De Konservative i nærheden af de grønne knapper. Men nej!

Jeg er overbevist om, at uanset hvad der kommer, vil man bare sige nej, og det beklager jeg. Jeg tror nemlig, det havde været en fordel for alle parter, hvis denne urimelige agitation mod naturbeskyttelsesloven kunne være blevet bragt til ophør og vi i stedet for at så mistillid og yppe politisk kivi kunne gå sammen om at finde en fornuftig løsning.

Det andet element, som jeg synes er direkte ubehageligt, er, at man vil fratage den store folkelige organisation Danmarks Naturfredningsforening retten til at rejse fredningssager. Der er i hele vores naturfredningslovs levetid blevet udført et fantastisk arbejde af Danmarks Naturfredningsforening. Langt de fleste af de fredninger, der er gennemført, er gennemført på foranledning af den forening og dens kæmpeindsats. Foreningen omfatter 220.000 medlemmer af det danske samfund, og det har været et indarbejdet led i den danske naturfredningslovgivning siden den oprindelige lov, at der skulle være dette uafhængige, folkelige, faglige islæt som modvægt til myndighederne. Men nej! Dens ret til at rejse sager skal enten indskrænkes eller, hvis det stod til hr. Brusgaard, helt afskaffes.

I Venstres debatoplæg om disse spørgsmål har man foreslået, at retten helt skal afskaffes. Det skal kun være politikerne, der skal behandle de spørgsmål, mens de folkelige kræfter, som engagerer sig i naturspørgsmål, skal holdes ude.

Jeg vil gerne sige for regeringens vedkommende: Vi er fuldstændig lodret uenige i det synspunkt. Vi så gerne, at endnu flere folkelige organisationer blev engageret i dette arbejde, og at endnu flere mennesker selv påtog sig den opgave at beskytte den danske natur. Vi er glade for, at det folkelige Danmark – hvad enten det er dansk landbrug, Danmarks Naturfredningsforening eller Friluftsrådet, ligegyldigt hvem det er – har en helt, helt anden indstilling end det snævre, negative og gølle synspunkt om, at bare man kan angribe regeringen, og bare man kan så mistillid til lovgivningen, er det en fordel.

Jeg synes, det er en god ting, at dette forsøg strander her i Folketinget, og at et klart flertal vil afvise de ændringsforslag, der er stillet.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Det er i hvert fald en af de lejligheder, hvor det er ærgerligt, at man ikke har samme taletid som ministeren.

Jeg vil gerne sige til miljø- og energiministeren, at det ikke er noget, der er ukendt for os, at forståelsen for det decentrale ligger milevidt fra ministeren. Ministeren siger, at han ikke kan leve med, at det er de lokale afdelinger af Danmarks Naturfredningsforening, der får retten til at rejse sager. Der skal være centralisme med, for at han kan støtte det, og det er netop det, der adskiller regeringen fra Venstre og De Konservative. Vi kan sagtens leve med, at det er de lokale naturfredningsforeninger, der skal rejse sagerne, men ministeren vil have, at den centralistiske forening også skal have muligheden.

Må jeg minde ministeren om, inden han får talt sig meget varm, at det kunne jo godt være, han har opfattet nogle af de signaler, han fik under de møder, lidt forkert. I hvert fald vil jeg gerne sige, at jeg har haft fornøjelsen af at holde møde med de samme mennesker, og jeg tror, ministeren har haft et lille hukommelsestab med hensyn til et par enkelte af citaterne. Måske bunder det i – og det synes jeg miljø- og energiministeren skal skrive sig bag øret – at landbruget jo skal leve med den regering og den minister, det nu engang har, men vi er nogle stykker, der ikke behøver det.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Man siger, at her i Folketinget kan man virkelig få nogle nyheder at vide, fordi man kan bekendtgøre hemmeligheder fra talerstolen.